

Voor de leerling begon een nieuw leven.

Zodra hij opstond, begonnen zijn taken: vloeren vegen, rijst koken,
vis vangen in de beek achter het huis.

Ook schuurde hij de panelen glad. En wanneer hij daarmee klaar was,
liet de meester hem opnieuw beginnen: 'Schuur het hout tot het zo glad is
als de huid van een meisje.'

De leerling wist niet hoe de huid van een meisje aanvoelde
en daarom schuurde hij het hout extra lang.

Elke dag vroeg de leerling wanneer de lessen zouden beginnen,
en elke dag antwoordde de schilder: 'Morgen'.

Op het laatst vroeg de leerling niets meer.

Ze maakten lange wandelingen. De schilder zei niets en stond vaak stil.
De leerling keek totdat hij zag wat de schilder zag:
een rimpeling in het water, het laatste blad aan een tak.

Op een dag zei de schilder dat de leerling een week weg moest gaan.
'Waar moet ik heen?' vroeg de leerling.
'Dat is niet mijn probleem,' zei de schilder.

Toen de leerling terugkwam, trof hij de oude man uitgeput aan
bij het schilderij waaraan hij al die tijd had gewerkt.
Een dunne laag goud lag als een blinkend waas over het paneel.
Er was geen lijn of penseelstreek te zien.

Het was volmaakt.

Het schilderij trok bezoekers uit het hele land.
Een van hen was een rijke koopman.
Aangetrokken door het goud ging hij steeds
dichterbij staan, totdat hij alleen nog goud zag.

'Prachtig, meester,' zei hij. 'Dit is het goud
dat in mijn pakhuizen ligt opgeslagen.
Ik heb die rijkdom met hard werken verworven.
Dit schilderij toont mijn welvaart en voorspoed.'

De schilder kuchte. De koopman deed
met tegenzin enkele stappen terug.
'Ik wil het van u kopen,' zei de koopman.
'Noem mij uw prijs. Ik ben rijk.'
'Ik moet erover nadenken,' zei de schilder.

